

Svieži romantický príbeh o živote
a láske desaťtisíc metrov nad zemou

LACIE
WALDONOVÁ
POSLEDNÝ
LET

POSLEDNÝ LET

LACIE
WALDONOVÁ

POSLEDNÝ
LET

Original title: Lacie Waldon: THE LAYOVER

Copyright © Lacie Waldon, 2021

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with **G.P. Putnam's Sons**,

an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Cover Design by Eileen Carey

Cover Illustrations © Shutterstock / iStock

Lacie Waldonová si uplatňuje morálne právo
identifikovať sa ako autorka tejto knihy.

Translation © Barbora Al Zafari, 2022

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2022

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Oľília Škvarnová

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovat', ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-573-0209-4

*Venujem Carey Pageovej,
ktorá ma naučila, že všetko je dobrodružstvo,
ak si s tým správnym človekom.*

Kapitola 1

Nemala som ani tušenia, v akom som meste. Budík na mojom mobile spustil ohlušujúcu skladbu *Rocky* a zároveň osvietil izbu aspoň natoľko, aby som začala rozoznávať kontúry jej stien a kútov. Zažmurkala som a snažila som sa zorientovať. Spod dverí nepresvital prúžok svetla z chodby. Postelné obliečky boli z hodvábu, nie ako tá tisíckrát opratá bavlna, v ktorej už ležalo nespočetné množstvo ľudských tiel. *Možno tie obliečky ani nie sú biele*, prebehlo mi myslou. *Toto nemôže byť hotel.*

Niekoťo vedľa mňa zastonal a mne stiahol žalúdok, keď mi to došlo. Bola som doma, kde, ako som sľúbila, už nebudem používať *Rockyho* ako budík. Alexander tvrdil, že sa mu potom dostáva do snov. Siahla som za telefónom, na displeji bolo 3:30 – príliš skoro na správnu koordináciu. Mobil padol na zem a jeho prenikavý zvuk ma prinútil chvíľu zúfalo šermovať pästami doprázdna. Spod periny som však nevyliezla, a keď sa mi ho konečne podarilo vypnúť, vyčerpane som opäť klesla na vankúš.

Mala som vstať, no namiesto toho som sa snažila zazrieť na druhom konci manželskej postele Alexandra. Chcela som len vidieť jeho tvár, aby som vedela, či som ho predtým, než znovu

na tri dni odídem, nenahnevala. Zatemňujúce závesy mi to však neumožnili. V tej tme nebolo vidno ani len jeho obrysy.

Vzdychla som si a pomaly som spustila nohy na zem. Chladný vzduch mimo periny zasiahol ich pokožku, ja som si rýchlo zocelila myseľ a pripravila telo na kontakt s mrazivými podmienkami, ktoré Alexander vyžadoval počas spánku. Vtom sa mi okolo pása ovinula ruka a stiahla ma späť do bezpečia horúcej pokožky a pevných svalov. Od úľavy som vydýchla a privinula som sa k Alexandrovi.

„Prepáč mi toho *Rockyho*,“ zašepkala som.

„To je v poriadku.“ Hlas mal od spánku ešte zastretý. Pobožkal ma na holé rameno. „V sne som sa uhol v pravej chvíli. A potom som zaútočil pravým hákom a poslal toho druhého chlapíka k zemi. Čistá práčička.“

„Samozrejme, že si to dokázal.“ Na tvári sa mi usadil úsmev. Dokonca aj v snoch musel Alexander vždy triumfovať. Niektorí ľudia by to možno nazvali aroganciou, ale ja som v tom videla to, čo to skutočne bolo – zdravé sebavedomie. Bol to dôvod, prečo ho kolegovia v právnickej firme považovali za mimoriadne schopného. Alexander bol spoľahlivý. Vyrovnaný. A to boli vlastnosti, ktoré som si aj ja na ňom najviac vážila. „Nič iné by som od teba ani neočakávala,“ dodala som.

„Tvár mal rozmazanú,“ pokračoval, „no pevne dúfam, že to bol prorocký sen o McMurphym. Dnes sa s ním stretnem na súde, a ak poviem, že toho chlapa z duše nenávidím, tak to ešte zľahčujem.“

„Určite to bol on. Jeho hlúpu tvár by som rozoznala kdekoľvek.“

„Aj ty si bola v mojom sne?“

„Och áno.“ Pritisla som sa k nemu bližšie. „Stála som nabo-ku a povzbudzovala som ňu.“

„Ty moje zvláštne stvorenie.“ Alexander sa nežne usmial a pobozkal ma na temeno hlavy. Potom sa ma vážnym hlasom spýtal: „Ale naozaj má hlúpu tvár, však?“

„Tú najhlúpejšiu,“ potvrdila som.

Povzdychol si a vtisol mi ďalší bozk na šiju. „Budeš mi chýbať.“

„Je to iba na pár dní.“ Pri zmienke o práci mi šklblo v nohe. Prešli hádam aj tri minúty, odkedy mi zazvonil budík. Možno dokonca štyri.

„Aj tak.“

„Ja viem.“ Chápala som to. Naozaj. Nikto nezostáva rád opustený. Bolo to iba na niekoľko dní, no keď som si pomyslela na všetky večere, ktoré budeme jesť osobitne, na všetky noci, keď si budeme líhať do postele sami, jeden bez druhého, prišlo mi to ľúto. Bude nás oddeľovať veľká masa vody. „Tiež mi budeš chýbať.“

„Aspoň že je to už posledný raz.“ V jeho hlase nezaznel ani náznak pochybnosti. Bol to fakt, o ktorom bolo už rozhodnuté. Dohoda sa spísala cez víkend, vo chvíli, keď som prijala Alexandrovu žiadosť o ruku. „Keď sa vrátiš, mali by sme to osláviť. Nejakou zásnubnou večerou. Priletíš vo štvrtok večer, však? Tak to urobíme v piatok. Pripijeme si na koniec jednej kapitoly a začiatok tej ďalšej.“

„Dobre.“ Bol to milý nápad. Vlastne úplne perfektný. Aký lepší dôvod môže existovať na prípitok než záver deväťročnej kariéry a začiatok manželstva, predurčeného trvať omnoho dlhšie? „Platí.“

„Rezervujem nám stôl,“ povedal Alexander a povolil objatie. „Ale ty by si už mala ísť. Určite si už veľmi pozadu za svojim časovým plánom.“

Pri tých slovách som sa usmiala. *No samozrejme.* Alexander si presne uvedomoval hodnotu minút, ktoré som stratila.

Celý svoj život riadil s precíznosťou, ktorú som si ja rezervovala iba na to, aby som zvládla aspoň ranné odchody do práce. Bola to jedna z vecí, ktoré ma na začiatku nášho vzťahu na ňom najviac očarili. To a ešte jeho široké plecia, pevné a sebavedomé. Nechcelo sa mi veriť, že sa stane mojím manželom. Ja, Ava Greenová, sa budem vydávať. Bola to tá najväčšia istota, na akú som sa kedy zaviazala.

„Lúbim ťa.“ Pobožkala som ho na predlaktie a vyhrabala som sa z postele. „Uvidíme sa čoskoro!“

Schmatla som mobil a cestou k dverám, ktoré som za sebou potichu zavrela, som pozrela na displej: 3:34. Ako inak. Práve som premrhala štyri minúty z dvadsiatich piatich, ktoré som si vyhradila na odchod z domu. Po špičkách som zbehla do haly, zaliatej svetlom mesiaca. Decembrový vietor býva v Chicagu ostrý. Aj v tej chvíli zavíjal cez okenné tabule mezoneta situovaného na desiatom poschodí modernej budovy. Chvíľu som mala pocit, že ma odfúkne. Výborný začiatok cesty. Akoby som sa už vznášala vo vzduchu a prerážala oblaky.

Bezpečnostné svetlá zvonku dostatočne osvetľovali kuchyňu, takže som nemusela ani stlačiť vypínač na stene. Namierila som si to rovno k rýchlovarnej kanvici, ktorú som si priniesla, keď som sa sem nasťahovala. Vedľa Alexandrovho špičkového kávovaru pôsobila ako päšť na oko. O nič menej ako ja, postávajúca len v nohavičkách a podprsénke pri čiernej mramorovej kuchynskej doske.

Alexandra by pobúrilo, keby videl, ako tu pobehujem polonahá v mesačnom svite, podobná nejakému škriatkovi. Neraz ma pokarhal za to, že sa púšťam do pátrania po káve skôr, než si niečo oblečiem. Tak veľmi sa obával názoru všetkých bezmenných susedov, ktorí by nás mohli špehovať. Ako keby sme to boli práve my z celého veľkého mesta, na ktorých sa chcú iní dívať.

O takom čase však bola veľmi malá šanca, že by ma prichytil. Aj keby už nebol schopný zaspáť, určite by nevstal z postele a nepokúšal by sa o to. Alexander vždy chodil do postele presne o 22.30 a vstával o 5.30, pretože Alexander veril v zásadovosť. Nikdy to nepovedal nahlas, no vedela som, že moje nasťahovanie sa k nemu zvládalo omnoho ťažšie, než čakal. Bolo ťažké adaptovať sa na prítomnosť niekoho druhého, najmä ak vždy, keď si už človek začne zvykať, ten druhý zmizne. Jednou rukou som zapla kanvicu, do ktorej som napustila vodu už večer, aby som ušetrila vzácne ranné sekundy. Druhú ruku som načiahla za vrecúškom s jedlom, ktoré som si pripravila. Všetky tie pohyby boli mimovoľné, bola to rutina, ktorú som absolvovala už nespočetnekrát.

Chladnička bola dokonale zorganizovaná, okrem kôpok jedla, ktoré som tam nechala ja. Poukladala som ich tam večer, a to tak, že som nakopila vrecúška čerešní a hrozna na syrové roľky spôsobom, ktorý by každému bežnému pozorovateľovi prezradil, že architektka by zo mňa nikdy nebola. Ďalšia várka osobitne balených jedál, ktoré si položím navrch príručnej tašky, na mňa čakala v mrazničke. Keďže boli zmrazené, poslúžia ako vrecúška s ľadom, až kým z nich nezjem toľko, aby som miesto, ktoré uvoľnia, doplnila ozajstnými vreckami s ľadom v lietadle. Zavrela som príručnú tašku s jedlom, zobrala som kávu, nasypala som jej až príliš veľa do frenchpressu a bežala som do hostovskej kúpeľne.

Bolo to jediné miesto v tom byte, ktoré som si privlastnila. Oficiálnym dôvodom bolo, že som nechcela rušiť Alexandra v rána, keď som odchádzala do práce. V kútiku duše sa mi však páčilo mať miesto, kde by som mohla nechať veci vyložené na umývadle a nemusela sa trápiť, či uterák na ruky visí po oboch stranách v presne rovnakej dĺžke. Nie že by som

neoceňovala Alexandrov zmysel pre poriadok. Naozaj som ho oceňovala. Vlastne sa mi páčilo, ako mal všetko zorganizované. Jeho domov – náš domov – bol dokonale usporiadaným miestom, o akom som celý život snívala.

Napriek tomu som práve tam objavila v sebe drobnú úchylku, ktorou bola záľuba v malom priestore, kde som si mohla oddýchnuť od všetkej dokonalosti. Bol to dosť znepokojujúci pocit, ktorý ma odlišoval od toho, aká som chcela byť, a zahanboval ma dostatočne na to, aby som vynakladala všetku snahu skryť to pred Alexandrom. „Nech budeš robiť čokoľvek,“ povedala som mu už predtým, „neotváraj tieto dvere. Nechávam si tam všetky svoje ženské vecičky. Nechceš predsa vidieť, ako sa zo škaredého káčatka stáva labuť, však?“ Pokrčil plecami a odvtedy nechal moju tajnú miestnosť na pokoji.

Kúpeľňu zalialo svetlo a mne pohľad automaticky padol na jagajúci sa zásnubný prsteň. Prinútilo ma to narušiť svoju rutinu, zobrať prsteň do dlane a preskúmať niečo, čo bolo odrazu moje. Automaticky som si ho nastokla na prstenník. Masívny prsteň mal určite niekoľko karátov. Keď Alexander v sobotu večer pokľakol na jedno koleno a otvoril malú zamatovú škatuľku, pochytilo ma hrozné nutkanie rozosmiať sa nad tou ligotavou diskogulou, ktorú som zbadala v jej vnútri. Bol to poriadny odklon od malého tyrkysového kamienka, o ktorý som žiadala. Po niekoľkých dňoch som si však naň privykla a pochopila som, že je pre mňa ten správny. Bol presne to, čo som potrebovala: ostrý, ťažký kameň, ktorý ma mal držať pri zemi. Po celoživotnom lietaní vo vzduchu som bola za tú kotvu vďačná.

Alexander vždy dával jasne najavo, že nechce, aby sa jeho budúca životná partnerka živila cestovaním, a ja som mu už na začiatku vzťahu povedala, že som pripravená tej práce sa

vzdať. Každá žena dobre vie, že mužovi, ktorého ste práve stretli, predovšetkým mimoriadne atraktívnemu mužovi, od ktorého pier neviete odtrhnúť zrak, sa hneď nezdôverujete s tým, že sa chcete vydať. No ja som to urobila. Porušila som všetky pravidlá, nehanebne som si ho poobzerala a hneď som mu prezradila, že sa chcem usadiť. Vyrástla som na cestách, žijúc sen svojich rodičov. No mojím snom bolo nehýbať sa.

V rohu jednej zo zásuviek, ktorú mi Alexander prideliť, som mala odložený zoznam, ktorý som si napísala, keď som mala trinásť. Niesol názov *Avine aspirácie v dospelosti* (to zložité slovo som triumfálne objavila, keď som googlila heslo *životné ciele*). Obsahoval iba dva body a už dávno som ich vedela napamäť, no napriek tomu som ten papier občas vytiahla a čítala som si ho nahlas, len aby som si ich pripomenula. Stálo na ňom:

1. *Zostaň na jednom mieste.*
2. *Maj skutočných priateľov. Priateľov, ktorí necestujú. (Neopustia ťa, pokiaľ im na to nedáš dôvod. Len sa drž vecí, ktoré sú dôležité pre nich. Bud' lojálna.)*

Keby som si mala dať zhotoviť správu o postupe v dosahovaní vlastných cieľov, nevyzerala by príliš dobre. Každý týždeň som absolvovala trojdňovú cestu, vždy v iné dni. Fakt, že sa tie dni neustále menili, dával ľuďom okolo mňa pocit, že sa od nich ustavične vytrácam. Mala som dve dobré, dokonale usadené priateľky, až kým sa Meredith, tá vnímavejšia z nich, nezačala o mne vyjadrovať ako o Houdinim, a to akýmsi pasívno-agresívnym spôsobom, ktorý som sa rozhodla interpretovať ako zábavný. A potom v dôsledku mnohých kúzelných trikov, ktoré som predviedla, mi zostala sotva jedna.

To všetko však už malo byť čoskoro za mnou. Nastal čas vymeniť život, po akom som nikdy netúžila, za ten, ktorý som vždy chcela. Neochotne som si zvliekla prsteň z prsta a pozorne som ho uložila do zásuvky pod umývadlo. Počula som už, ako sa vydaté ženy sťažovali, že im sklzli prstene do úzkej výlevky v kuchynke lietadla, kde nalievame cestujúcim nápoje. Nechcela som Alexandrovi vysvetľovať, ako sa mi to podarilo pri tom nesmierne drahom symbole našej budúcnosti.

Vo chvíli, keď sa zásuvka zavrela, som nabehla späť do akcie. Bolo 3.47, len osem minút do chvíle, keď som musela za sebou zavrieť vchodové dvere. Umyla som si tvár a naniesla maskaru, aby som zvýraznila sivé oči. Zvláštne je, že keď som osobitne šťastná alebo nadšená, menia farbu na zelenú, a v to ráno som bola zjavne jedno aj druhé. Okrem samotných zásnub ma čakal dlho vytúžený pobyt v Belize, kde sme mali pristáť na druhý deň večer. Medzinárodné lety si väčšinou uchmatnú len služobne najstaršie letušky.

Zaplietla som si dlhé tmavé vlasy do vrkoča tak ako pred každou pracovnou cestou, no zopár neposlušných prameňov ma pripravilo o ďalšie sekundy vzácneho času, ktorý som nemala. Zrejme to zapríčinila Alexandrova voda, lebo odkedy dal do sprchy namontovať filter, všetko sa kĺzalo ako hodváb. Mal to byť luxus, ibaže som to akosi nevedela oceňiť. Veď odkedy majú ľudia averziu voči všetkému drsnému? Kto by nechcel na vlastnej koži pocítiť skutočný svet okolo seba?

Nechala som tie neposlušné pramene tak v nádeji, že to bude vyzerať ako úmysel, a zapletený vrkoč som stiahla hneďou gumičkou. Nastal čas na moju najobľúbenejšiu časť rutiny. V hosťovskej izbe ležala dokonale vyžehlená uniforma, rozprestretá na posteli, so samodržiacími pančuchami uloženými

nad prislúchajúcimi topánkami. Náušnice a povinné hodinky vedľa správneho rukáva.

Netrvalo ani minútu a bola som oblečená. Pri každom obliekaní som si predstavovala, že som Superman v telefónnej búde. Mihnutím oka som sa z amatéra menila na profesionála. *Ava Greeneová, superletuška!*

No rovnako rýchlo ako vlna nadšenia ma pochytilo ťaživé bodanie v žalúdku.

Nechcelo sa mi veriť, že sa chystám na svoju poslednú pracovnú cestu.

Kapitola 2

S Inko ešte hlboko spalo za obzorom a z autorádia sa ozývala relácia Layly Dayovej s názvom *In Love with Layla*. Môžu do nej volať poslucháči a dať zahrať pesničku pre tých, na ktorých im záleží. Jej repríza je určená neprispôsobivcom, ktorí buď vstali príliš skoro, alebo prichádzajú domov príliš neskoro. Odchlipla som si z kávy v cestovnom hrnčeku a pribrzdila som pred parkoviskom pre zamestnancov. Pri pohľade na dve autá pri vstupe do parkoviska som prižmúrila oči. Motory im hučali a svetlá agresívne svietili očakávaním.

Ich šoféri boli rozhodnutí stáť tam, až kým niekto z parkoviska nevyjde a neuvolní im nejaké lepšie miesto vpredu. Keby som bola nemilosrdná, nazvala by som ich lenivcami. No férovo som musela uznať, že miesto vzadu znamená šliapať dvadsať minút navyše v mrazivom vetre a potom ešte prejsť cez celú garáž, ktorá sa platila od hodiny, kým sa človek dostal dovnútra letiska. Investovať pár minút do nádeje, že sa niečo uvoľní, nebola teda tá najhoršia stratégia. Normálne by som ich nechala tak, nech si to vyriešia medzi sebou, no v ten deň som aj ja chcela dobré miesto čo najviac vpredu. Vždy, keď sa mi také podarilo získať, čakala ma úžasná cesta.

Pomaly som sa priblížila, hľadajúc voľné miesta, ktoré možno tí dvaja lovci prehliadli. V rádiu práve Layla Dayová prerušila nesúvislé rapotanie nejakej tínedžerky Ashley, ktorá spievala ódu na údajnú lásku svojho života, chlapca, ktorého hlas sa vzápätí ozval v éteri, aby dojato porozprával, že jeho srdce patrilo celé tri týždne ich vzťahu iba Ashley. Na oslavu svojej veľkej romancy si dali zahrať *My Heart Will Go On*.

Po ľavej strane predou mnou sa odrazu jedno zaparkované auto prebralo k životu, brzdové svetlá sa rozžiarili načerveno. Akoby mi niekto pustil do žily adrenalín, silno som rukami stisla volant. To nemohla byť pravda, hoci to tak vyzeralo. *Ja, Ava Greeneová, budem svedkom zázraku na letisku.*

Keďže som k tomu autu nevidela nikoho prichádzať, rozhodla som sa uveriť, že nejaký dobrodinec tam len tak posedával, vzdorujúc zime chicagskej noci, a čakal, kým prídem, aby ma obdaril svojím prvotriednym parkovacím miestom. Bol to darček na rozlúčku. Znamenie. Zvýskla som od radosti a šliapla na plyn. Zapla som smerovku a zboku sledovala jedného z lovcov, ktorý sa práve vynoril spoza rohu.

Zaparkované auto začalo cúvať a na moje nemilé prekvapenie lovec sa postavil kúsok od neho a rovnako ako ja zapol smerovku. Neveriacky som zažmurkala. Musel predsa vidieť, že som reagovala prvá. Nemohol to prehliadnúť. Vonku bola síce ešte tma, no prítmie len zvýraznilo signálne svetlo. Vyzeralo to ako scéna z divokého západu. Ekvivalent duelu. V ktorýkoľvek iný deň by som si to rozmyslela. Sklonila by som hlavu a ustúpila. Parkovacie miesto predsa nestojí za prestrelku z pištoľí.

To však nebol ktorýkoľvek deň. Bol to posledný deň, keď budem parkovať na parkovisku pre zamestnancov letiska, a prvý deň mojej poslednej pracovnej cesty. Potrebovala som šťastie,

ktoré mi získanie toho miesta sľubovalo. Ak tá cesta nebude úžasná, skončím svoj deväťročný pracovný pomer v slzách.

Na predstave, že vstúpim do takej dôležitej éry svojho života s lútosťou a s rovnakým pocitom ju aj opustím, bolo niečo deprimujúce.

Lovec opäť dupol na plyn a posunul sa o pár centimetrov bližšie. Obaja sme stáli rovno pod jednou z lúčok osvetľujúcich parkovisko. V snahe rozoznať tvár za volantom som sa nahla dopredu. Okamžite mi medzi obočím nabehla vráska. Sedel tam Jack Stone, jeden z mojich kolegov, a nie niekto z tých diabolských ochrankárov, ako som predpokladala. Znechutene som zaškripala zubami.

Mal by sa hanbiť. Ako kolega mi mal pomôcť. My sme predsa tí, ktorí pašujú sladké nápoje z lietadla pre vrátnikov. Tí, ktorí nosia koláčiky z DoubleTree operátorom. Netúrujeme svoje motory jeden voči druhému ako nejakí chuligáni pretekajúci sa na svojich športiakoch.

Jack Stone mi svojím správaním iba potvrdil to, čo som o ňom už vedela: možno sa odchodom z Air Force vzdal svojho miesta v kokpite, no vo svojom srdci ostal pilotom. Možno tu dokonca ani nebol z vlastnej vôle. Pravdepodobne ho vykopli práve pre také správanie.

Nech si všetci ostatní mysleli, aký je šarmantný, Jackovi nadriadení predsa museli vidieť, čo sa skrýva za tým dokonalým obalom, presne tak, ako som to videla ja. *Ne vzdala som sa ani naposledy, keď sa ma snažil pripraviť o parkovacie miesto, a nevzdám to ani teraz*, zaumienila som si. *To miesto bude moje.* Tuhšie som stisla volant.

Zaparkované auto sa posunulo o pár centimetrov dozadu do svetla lampy. Napätá od nedočkavosti, nohu som mala pripravenú na plyne. Jack upriamil svoj pohľad na mňa. Pri

úsmeve sa mu zablykli biele zuby. Po parkovisku poletovali trsy suchej trávy a mne v ušiach znela hudba zo starého westernu.

Zaparkované auto odrazu prudko vycúvalo a ja som si ani nestihla uvedomiť, že mám nové auto a že je to dar od Alexandra, o ktorom som ešte stále nevedela, ako ho budem schopná vrátiť. Neuvedomila som si ani to, že je príliš silné na moje šoférske schopnosti a príliš drahé, aby som ho mohla Alexandrovi vynahradiť. Skrátka, dupla som na plyn, trhla volantom vľavo a vyrázila. Musela som sa celkom zblázniť. Srdce sa mi prudko rozbúšilo. Pustila som sa cestičkou pomedzi dva rady áut. Čím som bola bližšie, tým sa mi zdali väčšie, akoby mi po oboch stranách vyrástli vysoké múry, pomedzi ktoré som sa musela prepchať. Prudko som vydýchla, hoci som si neuvedomovala, že zadržiam dych.

Vyhrala som!

Moja povznesená nálada ma však rýchlo prešla. Nastúpil zdravý rozum, ktorý všetko prehlušil, a hlava mi dopadla na volant. Polovica sveta sa ešte ani len nezobudila a ja som sa už snažila privodiť vražednú automobilovú situáciu. Aspoň že už nikdy v živote nebudem musieť vidieť Jacka Stona.

Ten akoby inštinktívne porozumel mojej túžbe, aby zmizol, autom sa spokojne postavil rovno za mňa a počkal si, kým vystúpim. Jeho auto bolo špinavo hnedé, príjemne staré a malo akýsi čudný tvar. Vyzeralo, že už zažilo viac, ako mu bolo treba. Pocítila som smútok za svojím starým chrobákom volkwagenom, ktorý bol bez môjho zvolenia vymenený za Alexandrovu snahu rozmaznávať ma. Na svete sú ľudia, ktorí žijú v predstave, že všetko nové je vždy lepšie. Pre mňa mali najväčšiu hodnotu veci, ktoré najdlhšie vydržia. Veci, ktoré dokázali, že sa na ne dá spoľahnúť. Odignorovala som Jacka a obrátila sa ku kufru svojho auta, no vtedy mi vietor zdvihol spodok